

[Dagmar Andreassen.]

vil ikke se bort fra, at der kan være visse brancher, hvor forholdene er sådan, at udefra kommende påvirkninger helt kan være årsag til konkursen, og hvor der kan være rimelighed for at sørge for en sikring. Men det havde været en helt oplagt opgave for disse branchers fagforeninger, enten for de ansattes eller for Arbejdsgiverforeningen eller for begge parter i skøn forening.

Alt det kan jeg ikke få ændret, men jeg har en betænkelighed mere. Så vidt jeg kan se, giver vi ved denne lov nu frit løb for en hel række små Glistrup'er til at få lejlighed til at udnytte en fond. Hvordan i alverden vil man skelne imellem de virksomheder, der virkelig er startet med det formål ærligt at drive forretning, og dem, der er startet med det hovedformål at sikre, at de ansatte kan få en løn udbetalt? Der skal ikke megen opfindsomhed til for folk uden for erhverv eller folk med sunde fritidsinteresser at finde en mand, som i forvejen ikke ejer noget, og få ham til at starte en eller anden form for forretning inden for servicesektoren. Det kan være et rengøringssselskab, et vinduespudderselskab eller et babysittingselskab, som ikke kræver nogen investering. Han kan ansætte en række folk, som får fast løn for at være på tilkaldelse. Vedkommende kan begynde at annoncere og også få nogle kunder, fra hvem han indkasserer beløb, som arbejdsgiveren bare kan disponere over og leve af. Når der så er gået et stykke tid, må man konstatere, at manden faktisk ikke kan betale de ansatte deres tilgodehavende, og så kan de gå til fonden for at hente pengene.

Nu har jeg tegnet et billede af et meget groft tilfælde, men jeg vil gerne direkte spørge arbejdsministeren: hvordan har man tænkt sig at skelne imellem virkelig seriøse foretagender, som er startet med det formål at fortsætte, og foretagender, som er startet med det formål at lukke, når lønmodtager-tilgodehavendet er blevet stort nok?

Arbejdsministeren (*Erling Dinesen*): Må jeg allerførst sige tak til medlemmerne af udvalget, fordi man kom igennem alle de mange problemer, man naturligt måtte støde på ved behandlingen af en lovgivning af denne karakter. Det er rigtigt, som det er fremført, at der måske ikke er tale om, at vi

har fået klarhed over alle problemer. Heroverfor vil jeg gerne understrege, at det her drejer sig om en vigtig nydannelse, og at vi derfor må indhøste erfaringer og eventuelt tage loven op til revision på et senere tidspunkt. Jeg er også glad for, at man stort set nåede til enighed, bortset fra de ændringsforslag, venstre har stillet.

Jeg skal ikke gå ind på alle de bemærkninger, som har været fremført. Hr. Simonson nævnte spørgsmålet om bruttolønnen minus kildeskat, hvor man delvis havde imødekommet hovedorganisationerne. Jeg kan bekræfte, at garantien omfatter alle andre fradrag, sygeløn osv., og at det i øvrigt er bruttolønnen, som er en privilegeret fordring. Jeg er ikke uenig i, at det havde været ønskeligt, om man havde haft mulighed for at imødekomme de ønsker, som Journalistforbundet har fremsat om tilbagevirkende kraft af denne lov, men det er min fornemmelse, at alle udvalgets medlemmer er enige i det synspunkt, at dette ville have rejst et hav af problemer, når man skulle indkøre den nye ordning.

Hr. Robert Christensen spørger: hvad bliver restudgiften, når fonden rejser krav over for konkursboet og helt eller delvis får sådanne krav imødekommet? Han konkluderer selv, at det formentlig kun bliver minimale beløb. Jeg vil da ønske, det kommer til at ligge sådan, men jeg kan ikke acceptere det som tilstrækkelig begrundelse for, at staten skal betale. Jeg vil ikke bestride det, når hr. Robert Christensen siger, at det vel nok ville blive opfattet som erhvervsvenligt at lade staten betale, og det er heller ikke urigtigt, at der kan komme virksomhedslukninger og konkurser som en direkte følge af de stærke strukturændringer, vi oplever i erhvervslivet. Men forholdet er jo trods alt det, at vi også oplever konkurser og virksomhedslukninger af andre årsager. Jeg behøver vist ikke at minde om mange af de sager, som også har været behandlet her i folketinget igennem de senere år; f. eks. Boss of Scandinavia-sagen. Derfor mener jeg — og det tror jeg også organisationerne på arbejdsgiversiden har accepteret — at det er rimeligt med en kollektiv arbejdsgiverforsikring på dette felt, og staten er solidarisk gået ind i ordningen, sådan at der kun bliver tale om minimale beløb for den enkelte arbejdsgiver.